



ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά θγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Εἴκοσι Ἀπριλίου,
καὶ λαύρα τοῦ ἡλίου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Δὲν θά ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐ μέ.
Μὲς' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆος μας μιά δεκάρα
κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἐξηνταπέντε νούμερο... σκόνη παντοῦ καὶ χῶμα,
κι' ἐκ τοῦ Φαλήρου ψοφημιῶν μᾶς φοβερίζει βρῶμα

Χαιρετισμοὶ καλῶφθοιο λιβάνι 'στὸ νέον ὑπουργεῖον Δεληγιάννη.

Χαῖρε λοιπόν, Θεόδωρε, βλαστὲ τῆς Γορτυνίας,
καὶ τέλος πάντων ἔγινες Πρωθυπουργὸς καὶ σύ...
στρέφει πρὸς σὲ τὰ βλέμματα ὁ κάθε Πανσανίας
καὶ νέα τόχη ἄρχισε νὰ σοῦ γελᾷ χρυσοῦ.
Κι' ἂν τρία ὁ Χαρίλαος μονάχος του ἐκράτει,
ἐσὺ γιὰ πείσμα τέσσερα φορτώσου εἰς τὴν πλάτη.

Ἐμπρὸς λοιπόν, Θεόδωρε, κυβέρνῃ τὴν πατρίδα,
κατάργησε γιὰ μιά στιγμή τοὺς φόρους καὶ τὰ βάρη
καὶ ὅλοι μας ἀσύδοτοι καὶ δίχως μιά φρονητὶδα
κάθε ἡμέρα γιὰ πουλιὰ νὰ τρέχουμε 'στὴ Βάροη.
Νὰ μὴν ὑπάρχουν Ναυτικά οὔτε στρατοῦ στελέχη
καὶ δίχως νὰ ἔξωδύουμε ἢ δόξα μας νὰ τρέχῃ.

Χαῖρε λοιπόν, Θεόδωρε!.. ἀλλ' ὅμως καὶ σὺ χαῖρε,
ὦ Παππαμχαλόπουλε τῶν Ἐσωτερικῶν...
ἐσχάτης ἀναπαραδιᾶς μᾶς; πλάκωσαν ἡμέραι,
καὶ εἶναι ἀθεράπευτον, ὦ: λέγουν, τὸ κακόν.
Ἐν τούτοις μὴν ἀπελπισθῆς, μεγάλη Μολαίτη,
καὶ οὐ κ' ἐπ' ἄρ τ φ ζ ῆ σ ο μ ε ν ὁ ὕψιστος κηρύττει.

Ὡ Σπήλιε Ἀντωνόπουλε ἐκ τῆς κλεινῆς Μεσσήνης,
χαῖρε καὶ σὺ κι' ἀντίχαιρε γιὰ τὸ ὑπουργιλίκι
κι' εὐχόμεθα ὡς Ὑπουργὸς λαμπρᾶς Δικαιοσύνης
νὰ καταργήσῃς καθεμιά μικρὴ μεγάλη δίκη.
Νὰ λείψουν δικαστήρια, χαρτόσημα καὶ ἄλλα,
κι' οἱ πρὸ σκληροὶ ἀντίδικοι νὰ γίνουν μέλι γάλα:

Χαῖρε καὶ σὺ, τρικούβερε Ῥοβέρτε Κόντε Ῥώμα,
ὦ Ὑπουργέ τῶν Ναυτικῶν καὶ τέκνον τῆς θαλάσσης,
ἂν καὶ δὲν σὲ γνωρίζωμεν, ἀγαπητέ, ἀκόμα,
πλὴν καλῶς ὄρισες καὶ σὺ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.
Ἐν τούτοις χιρῶμεν πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν
καὶ σῶσε τόσου; Κό ν ε η δ ε ς ἀπὸ τὴν βουλιμίαν

Χαῖρε, Μαυρομιχάλη μας, καμάρι τῆς Οἰτύλου,
χαῖρε Ἀντώνη ξακουστὲ τῶν Στρατιωτικῶν...
ὄξου ἀμέσως 'στ' ἄρματα μετὰ γενναίου ζήλου,
καὶ λύσε πρᾶ τὸ ζήτημα τὸ Ἀνατολικόν.
Νὰ κάμῃς εἰκοσαετῆ τὸν χρόνον τῆς θητείας,
καὶ κάθε μῆνα νάχωμε καὶ τρεῖς ἐπιστρατείας.

Χαῖρε καὶ σὺ, Ζυγομαλᾶ, χρυσέ μας Ἀντωνάκη,
χαῖρε Παιδείας Ὑπουργέ, τῆς Ἐκκλησίας στηλῆ,
ἀσπάσου τὸ τρισύνθετον τοῦ φοβεροῦ Μακράκη,
κι' εἶθε νὰ δώσῃ ὁ θεὸς; νὰ βάλῃς πετραχήλι.
Χαίρετε, δὴ ὁ Ἀντώνηδες, ὀνόματα μεγάλα,
ὁ ἕνας μὲ τὸ πένα του κι' ὁ ἄλλος μὲ τὸ πάλα.

Χαίρετε ὅλοι σας μαζί/καὶ ψάλλει' ἐν ὄργασις:
«Ἐδοί, εὐάν, ξίφι μπαλέο καὶ ἡλθ' ὁ Δεληγιάννης!»
καὶ δρέψατε ἀμέριμνοι εὐδαίμονας γαροκίτσους
εἰς τοῦ Μαΐου τοῦ παιδρούς κι' εὐδαίς παραδείσους.
Ἄλλ' ὅμως 'στὰ ἄουσφέτια σας κι' ἐμᾶς; νὰ μὴν ξεχνᾶτε,
'στὸ νῦν σας νὰ μᾶς, ἔχετε καὶ γὰ μᾶς ἀγαπᾶτε.

